

O chytrém beránkovi

Ovčí babičky se až k neuvěření podobají těm člověčím. Obzvláště večer. Ony totiž také často sedávají v křesle, pletou dlouhatánské ponožky a stejně jako lidské babičky vyprávějí pohádky na dobrou noc.

Třeba tuhle...

Byl jednou jeden hloupý vlk a ještě hloupější beránek. Vlk číhal v lese na beránka a beránek se bezstarostně pásal kolem. Vtom vlk vyskočil z lesa a pohrozil: „Tak – a teď tě sežeru, hloupý beránku!“

Beránek se strašlivě lekl a zjízlivě ze sebe vypravil: „Ne, ne, chytrý vlku, to nejde! Co by tomu řekla maminka?“

„Ty jsi ale hloupý beránek!“ zasmál se vlk tak posupně, až se hory zazelenaly a mráčky na obloze naježily. A pak... Chramst! Na jedno polknutí měl beránka v sobě, potom si lehl do stínu stromu a spokojeně usnul. No a my, děti, půjdeme také spát. Dobrou noc...

Cože?!

Že se vám ta pohádka nějak nezdá? Však ji také ovčí babička vyprávěla jenom tak – pro legraci a pro pošádlení. Pak už se ale konečně pustila do té pravé, na kterou se všichni tolik těšili...

Vlk číhal v lese na beránka a beránek se pásal bezstarostně kolem. Vtom vlk vyskočil z lesa a výhrůžným hlasem oznámil: „Tak – a teď tě sežeru, hloupý beránku!“

Jenže beránek nebyl vůbec hloupý, nelekl se a zavrtěl hlavou.

„To tedy ne, ještě hloupější vlku. Já ti totiž uteču!“

Ale znáte, jak to s vlky chodí. Beránek utíkal ze všech sil, ale vlk ho přece jen postupně doháněl. Beránkovi nezbylo než se zastavit a mocným hlasem vzkřiknout: „Stát, hloupý vlku! Stát! Jak chceš, hloupý vlku, chytit chytrého beránka, když jsi na to sám? Co když já poběžím třeba kolem vody a ty kolem lesa. Jak mi potom nadběhneš?“

„No to bych ti asi nenadběhnul,“ přiznal vlk.

„Tak vidíš! Jestli mě chceš opravdu chytit, musíte na to být alespoň dva.“

„Stačí, když chvílku počkáš, a já si zavolám kamaráda,“ řekl vlk – a také si hned po vlčím způsobu sedl na zadní, aby se mu lépe vylo.

„Uhúúúú, u hu húúúú!“

Beránek, toť se ví, na nic nečekal a utíkal, jako by mu za patami hořelo. Než vlkův kamarád přiběhl, byl už hezký kus cesty daleko. Jenže znáte, jak to chodí, když někoho honí dva vlci. U potoka už ho skoro měli. Beránkovi se ale naštěstí podařilo párkrát šikovně přeskočit sem a tam přes potok, a když mu vlci chtěli nešikovně nadběhnout, srazili se ve vzduchu a žuchli rovnou do vody. Odtud pak vyjeveně zírali jako... no zkrátka úplně jako dva mokří vlci.

„Kde je beránek?“ zajímali se teprve, když si trochu vytřepali vodu z kožichů.

To už ale beránek mezitím uběhl pořádný kus cesty. Běžel, utíkal, ale ti dva vlci ho za chvíli začali dohánět. Už ho skoro měli, když beránek znovu zastavil a mocně vzkřikl: „Stát, hloupí vlci!“

Stát! Dost už jsme si nahráli na honěnou. Teď si zahrajeme kolo, kolo mlýnský.“

„A jak se to hraje?“ ptali se podezíravě vlci.

„No, na to musí být čtyři.“

„Jeden, dva, tři,“ nemohli se pořád dopočítat vlci. „To je málo. Ale jen počkej, hned si zavoláme kamaráda.“

A tak za chvíli už běželi za beránkem tři. U starého buku ho skoro chytili.

Jenže beránek sám od sebe zastavil, ukázal na buk a mocným hlasem vzkřikl: „Stát, hloupí vlci! Stát! Tohle je to místo, kde si budeme hrát. Chyťte se hezky za tlapy a zpívejte se mnou... Kolo, kolo mlýnský, za čtyři rýnský, kolo se nám polámalo, mnoho hluku nadělalo, koulelo se kolem buku, udělalo bác!“

Kolem buku se ale nekoulelo žádné mlýnské kolo. Kouleli se tam vlci a kňučeli bolestí, protože si při tom BÁC! málem zpřelámali všechny kosti v těle.

„Kdepak je beránek?“ zajímali se teprve, když si ty kosti zase trochu srovnali.

Jenže kde už byl beránkovi konec? Běžel a utíkal kolem posečené louky a naschvál kličkoval mezi kupkami sena, aby vlci nevěděli, jestli se jim náhodou do některé z nich neschoval. Aby se o tom přesvědčili, museli je všechny jednu po druhé prohledat. Vycházelo to ovšem nastejno, jako by v těch kupkách sena nehledali beránka, ale ztracenou jehlu, protože beránek už měl před nimi pěkný náskok. Jenže když někoho honí tři vlci, není mu žádný náskok moc platný. Po chvilce ho přece jen začali znovu dohánět. Když už ho skoro měli, beránek se opět zastavil a mocně vzkřikl: „Stát! Stát, hloupí vlci!“

„Co zase?“ mračili se otráveně vlci.

„Teď si ještě zahrajeme na slepou bábu,“ navrhl beránek.

„A jak se to hraje?“

„Nejdřív vám všem třem zavážu oči a roztočím vás – no a vy mě pak budete poslepu hledat.“

„A kdo tě najde, ten tě sežere!“ jásali vlci.

Byl to však předčasný jásos, protože beránek jim zavázal oči a roztočil je tak důkladně, že se po louce mátožili jako mátohy, vráželi jeden do druhého a ňafali na sebe: „Kdo to je? Jsi to ty, beránku? Nejsi to ty! Kde je beránek?“

Ale to už byl beránek dávno doma v bezpečí své ohrady.

„Kde jsi běhal a proč jsi tak zadýchaný?“ zeptal se ho ovčák.

„Ale, honili mě vlci,“ odpověděl mu beránek.

Jak to ovčák slyšel, popadl velký pytel a že to těm vlkům půjde spočítat.

„Kdo to je? Jsi to ty, beránku? Nejsi to ty! Kde je beránek?“ vyptávali se ještě pořád navzájem vlci se zavázanýma očima a motali se po louce jako motovidla.

„Tady, tady jsem,“ odpověděl jim jemným beránčím hlasem ovčák a nastavil pytel. Když do něj vlci jeden po druhém lačně naskákali, zavázal ho a hodil do rybníka.

A co zatím dělal chytrý beránek? Ten si lehl do stínu stromu a usnul. A my, děti, půjdeme také spát. Dobrou noc – a ať vás vlci honí celou noc!

